

der er truffet i medfør af denne bestemmelse, skal dog som udgangspunkt ophæves, såfremt man ikke inden 30 dage efter en eventuel anholdelse af vedkommende har modtaget en formel anmodning om udlevering fra tribunalet, jf. udleveringslovens § 19, stk. 2. I samme bestemmelse er der dog ligeledes givet mulighed for, at retten i særlige tilfælde kan forlænge denne frist.

Den domstolsprøvelse, der sker i medfør af denne bestemmelse, må i sagens natur blive mere omfattende end ellers, da der på dette tidspunkt alene foreligger en efterlysning og ikke en formel anholdelses- og udleveringsbeslutning fra tribunalet.

Henvisningen til udleveringslovens § 20 indebærer, at justitsministerens tilladelse til videre udlevering fra tribunalet til tredieland for nogen anden handling begået før udleveringen til tribunalet meddeles efter samme regler som i tilfælde, hvor videre udlevering ville være sket fra et lands myndigheder. Tilladelse kan således kun meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted i medfør af udleveringslovens regler, jf. udleveringslovens § 20, stk. 2, og når lovligheden af udleveringsbeslutningen eventuelt er fastslået ved endelig retskendelse, jf. udleveringslovens § 20, stk. 4 - 5.

Den øvrige del af udleveringslovens § 20, der vedrører udvidelse af strafforfølgningen til andre handlinger begået før udleveringen, er som nævnt under pkt. 3.2.5. ikke relevant, da det efter statuten næppe kan kræves, at tribunalet indhenter de danske myndigheders tilladelse til en sådan udvidelse af tiltalen for tribunalet.

Endelig indebærer henvisningen til udleveringslovens § 21, at transit gennem Danmark i forbindelse med udlevering fra tredieland til tribunalet kræver forudgående tilladelse fra de danske myndigheder. Tilladelse til transit kan imidlertid som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 5.1.9. kun nægtes, såfremt der efter ovenstående retningslinier ville have været adgang til at nægte at efterkomme en tilsvarende udleveringsbegæring fra tribunalet om udlevering af vedkommende person fra Danmark.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører spørgsmålet om retskraft i Danmark, når tribunalet har indledt strafforfølgning. Af bestemmelsen følger, at indledning af strafforfølgning for den samme handling ved danske domstole er afskåret, når tribunalet har indledt strafforfølgning for handlingen, dvs. at tribunalet i medfør af statuttens art. 20, stk. 2, jf. art. 19, stk. 2, og procesreglementets art. 54 og 55 på grundlag af en

tiltale (»indictment«) fra anklageren har afsagt beslutning om anholdelse og udlevering af vedkommende person.

Er strafforfølgningen påbegyndt på tidspunktet for tribunalets beslutning, skal strafforfølgningen indstilles så meget desto mere, eftersom tribunalets kompetence efter statuttens art. 9 har forrang for den nationale kompetence.

Spørgsmålet om at nægte udlevering til tribunalet med henvisning til, at der i Danmark er afsagt dom eller meddelt tiltalefraval for den handling, tribunalet begærer udlevering for, beror på justitsministerens afgørelse, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 2, stk. 1, pkt. 1.3.

Til § 4

Om baggrunden for den foreslåede ordning henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 7.

1. § 4, stk. 1, indebærer, at justitsministeren be- myndiges til at bestemme, at straf m.v., som er pålagt af tribunalet, kan fuldbyrdes her i landet. Udtrykket »straf m.v.« omfatter i overensstemmelse med statuttens art. 24 dels fængselsstraf, der kan være såvel tidsbestemt som tidsubestemt, jf. stk. 1, dels tribunalets eventuelle bestemmelse om tilbagelevering af formuegoder eller udbyttet ved den kriminelle adfærd til den retmæssige ejer, jf. stk. 3.

I modsætning til § 10, stk. 1, i loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. er der ikke i den foreslåede bestemmelse foretaget en afgrænsning af de tilfælde, hvor en aftale om overførelse af straffuldbyrdelse kan komme på tale. Det skyldes, at det ikke på forhånd er muligt nærmere at angive karakteren af de enkelttilfælde, der med tribunalets billigelse kan tænkes omfattet af den foreslåede ordning. Formålet med bestemmelsen er således som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 7.2.3. på én gang at muliggøre, at afsoning af tribunalets domme overhovedet kan finde sted her i landet, samtidig med at der gives hjemmel til at stille de vilkår for afsoningen, som tribunalet måtte fastsætte som betingelse for at lade den domfældte afsones i Danmark. Af samme grund rummer den foreslåede bestemmelse også mulighed for at indgå på overførelse af straffuldbyrdelsen i tilfælde, hvor tribunalet hverken vil acceptere omsætnings- eller tilpasningsmodellen som vilkår for overførelsen. Også aftaler med et sådant indhold vil dog alene kunne danne grundlag for fuldbyrdelse i Danmark, såfremt de er godkendt af domstolene i medfør af lovforslagets § 4, stk. 4, jf. pkt. 4 nedenfor.